

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

ΤΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΜΕΝΑ ΦΙΛΙΑ ΤΗΣ ΝΤΟΡΙΣ ΡΕΝΤΓΟΥΕΛ

Μιά παράξενη περιπέτεια έρωτος και θανάτου. Τό ειδύλλιο Τό χόσιμο τής σαμπάνιας. — Πάω μιά στιγμή, ν' αλλάξω κ' οι τρείς φακέλλοι. 'Ο δικάφαλος άκτός τών Γερμανών Φράντς φόν Γκράουφεν. 'Η έξάφνισις και ή βολωρενιχ τής

τού Φράντς φόν Γκράουφεν και μιάς άγνωστου. Στο μπάρ-τουαλέττα. Μιά ύπεπτη ματιά. 'Ο Φράντς φόν Γκράουφεν κατασκοπέων. Μιά νύχτα τραγικού έρωτος. 'Ο θάνατος τού Ντόρις Ρέντγουελ. 'Όπου τέ μυστήριο διακαίεται κλπ.

Μοιραία αυτή περιπέτεια είνε μιά ιστορία έρωτος και θανάτου Συνέθη λίγους μήνες πριν από την άνασκωχή κ' έχει μιά ξεχωριστή θέση στα χρονικά τής κατασκοπείας τού πανγκοσμίου πολέμου.

Ένο δ'άδω, στην είσοδ' τού κοσμοπολιτικού ξενοδοχείου «Νεγκρόσος» τής Νίκαιας, μιά ύπερομοιά νέα με ξανθά μαλλιά, σταμάτησε έναν ετζέντελιανό που έβγαυνε κωήν τή στιγμή από τó ξενοδοχείο.

— Ένο Ρόμπερτ ! φώναξε. Έπί τέλους ! Σε ξαναβλέπω ! Μά τι γίνικες τόσον καιρό ;

— Συγγνώμη, κυρία, τής άπάντησε ό ετζέντελιμαν, κάνετε λάθος ! Δέν μου φαίνεται νά γνωρίζω ποτέ μου μιά τόσο όμορφη κυρία σάν κ' έσείς. Έπειτα, δέν με λένε Ρόμπερτ, άλλα Φράντς φόν Γκράουφεν...

— Με συγχωρείτε... φημίσει ή κομωή έκείνη νέα, Σας πέροσε για κάποιον άλλο. Μουίξτε καταπληκτικά με τόν φίλο μου Ρόμπερτ Σίμον ! Σας ζητώ και πάλιν συγγνώμη...

Καί ή άγνωστος, ή ένα σαγηνευτικό χαμόγελο προχώρησε και μιάς στο ξενοδοχείο.

Μά ό Φράντς φόν Γκράουφεν δέν την άγασε νά τού έφίγη τόσο γρήγορα. Ελάτρωσε τής όμορφες νυχτιές κ' έκανε πάντα σάν τρελλός για τή νύχτας, τής άφροσύνης έρωτικού περιπέτειας. Έτσι ές λοιπόν κοντά εις και τής φημίσει με είνεγεια:

— Κυρία μου, θα σας είμαι πολύ εγγύμων έν μου έπιτρέψετε με καλλιγραφώσω αυτήν την μικρά γιορμιά μας...

Γιά μιά στιγμή ή όμορφη κυρία δέν ήξερε τί ν' άπαντήση. Τόν κοιτάζε με τή μεγάλη φωτει-

νά μάτια της και διατάζε νά πάση μιά άπόραιοι. Έπειτα όμως, με ένα παράξενο χαμόγελο, τού ειπε:

— Μου φαίνεται, πως δέν έχουμ νά κερδίσουμε τίποτε από αυτή τή γιορμή μί α γιατι, αήριο

τό προί, φεύγω για τήν Πράγα...

— Μά τί λέτε ! διαμαρτυρήθηκε ό Φράντς φόν Γκράουφεν. Δέν ξεχνάει κυρία εύκολα μιά τόσο όμορφη κυρία σάν κ' έσας...

— Όπως φέλετε... τού άπάντησε άδινωματικά ή άγνωστος.

Κι' έτσι άρχισε αυτή ή μοιραία γιορμιά.

Υστερ' από μισή ώρα καθόντουσαν στο μπάρ τού «Νεγκρόσος», μπροστά σε μιά παγωμένη μπωτλίλια σαμπάνια. 'Ο Φράντς φόν Γκράουφεν, έμαθε τότε, ότι ή όμορφη νέα λεγόταν Ντόρις Ρέντγουελ, ότι ταξίδευε για νά διασκεδάση τήν κλήξι της κ' ότι τήν άλλη μέρα τó προί θα έφευγε για τήν Πράγα με μιά γρηά και βαφειλωτή θεία της. 'Ο Φράντς φόν Γκράουφεν ήταν κατανεθουσιασμένος από αυτή τή γιορμιά. Πρώτη φορά στη ζωή του είχε συναντήσει μιά τέτοια σαγηνευτική όμορφιά, με ένα τόσο άιατανήγιο εσές - άπ.

πλή...

Τό περίεργο όμως είνε ότι και ή Ντόρις Ρέντγουελ, που ήταν τόσο εύρωστη στην άσχη, άρχισε τώρα να τού δείχνη μιά έξαιρετική συμπεφια, να τού μιλάη γιά τή ταξείδια της και ν' άφήρη τόν Φράντς φόν Γκράουφεν να τής χαϊδέη άπαλά τή τριαντά φέτα της. Σε μιά στιγμή άότισσο, που ό φλογρός νέος είχε γίνει κάποιος τολμηρός, ή σαγηνευτική Ντόρις τράβηξε άπότομα τó χέρι της κ' άναποδογώρησε πάνω στην τουαλέττα της τó ποτήρι με τήν άφροσύνη σαμπάνια.

— Αμέως λοιπόν σπρώθηκε όρθια με ένα ήρηρό γέλιο.

— Ό, τί άδέξια που είμαι ! Ξεράνωσε με ένα χαριτωμένο μορφασμό. Σας παρακαλώ να με συγχωρείστε, μά πρέπει να πάω ν' αλλάξω τουαλέττα. Έλπίζω πως θα με περιμένετε δύο πέρα λίγα λεπτά, δέν είνε έτσι ! Θα γυρίσω άμέσως.

Κ' ό εμάτος ό αυτό τό μεταξύ είχε τρέξει κοντά στο τραπέζι τους και τό σκούπισε με μιά τρεσέτα. Έκείνη τή στιγμή ό Φράντς φόν Γκράουφεν είδε τήν Ντόρις να είνη κοντά στον εμάτος μιά παράξενη ματιά, που θα έλεγε κανείς ότι ήταν συνθηματική. Διάβολε ! Μήπως τó άναποδογώρησα έκείνο τού ποτηριού με τή σαμπάνια ήταν προσχεδιασμένο ; 'Η ματιά τής όμορφης νέας ήταν ύπεπτη...

'Ο Φράντς φόν Γκράουφεν έμεινε μόνος στο άπότο και όταν βύστα από μισή ώρα ξαναγύρισε ή Ντόρις Ρέντγουελ με άλλη τουαλέττα, τού φάνηκε ότι είχε μικροστά του μά άλλα γυναικά. 'Ηπε όότισσο μαζί της άόχη λίγη σαμπάνια κ' ύστερα της πρότεινε να πάνε στο Καζίνω τού Μόντε Καρλο. Μία από άπόκείνη ή Ντόρις ήταν τώρα παράξενη, σιωπηλή. 'Ο Φράντς τήν είχε άγκαλιάσει και προσπαθούσε να μαντήρη τó μυστήριο που έθερε ή όμορφη σύντροφός του. Μά δέν μπορούσε να καταλάβη τίποτε. Για νά τήν κινή τότε να εύθυμω, τήν παρέσυρε ό ένα μικροεπίλο κέντρο, χόρεψε μαζί της κ' όταν ύστερ, από τή μεσάνυχτα-γύρισε στην Νίκαια, τής έπρότεινε να τής προσφέρει ένα κοκαίη στην κιάμαρά του.

Μόλις όμως ή Ντόρις Ρέντγουελ πέρασε τó πατώφλι τού διαμερίσματος της, ό Φράντς κλείδωσε άπότομα τήν πόρτα, έβγαλε από τήν τσέπη του ένα ποτάμι και σημαδιονιάς της στο στήθος, τής ειπε με μιά τραγιά και άπειλητική φωνή:

— Φτάνουν παύ τ' άστειά, ό κυρία μου κυρία !...

— Αηλαδή ; άόρησε έκείνη με ένα εύρωστο χαμόγελο.

— Απλοήστοτα, τό καλύτερο που έχουμ νά κάνουμε είνε να παίξουμε και οι δύο με άνοχητά χαρτιά. Έγώ, λοιπόν, κάνω πρώτος τήν άσχη: μάλιστα, είμαι άξιωματικός τού γερμανικού στρατού και άνάτος στην ύπηρεσία της κατασκοπείας. Και τώρα, ή σειρά σας! Θέλω να μου πείτε ποιά είστε... Πολωνά ; Και κατάσκοπος, ή ;

— Ίσως... έκανε με τήν ίδια εύρωστία ή Ντόρις Ρέντγουελ.

— Φαίνεται, ότι οι Πολωνά κατασκοπία που εργάζονται στην ύπηρεσία τών Συμμάχων, τών έχθρών τής Γερμανίας, είνε λίγο επικίνδυνα, αφού κατορθώσαν ν' άνεκαλίψουν τή ίσχη μου έδώ πορά !... Άς είνε όμως ! Πρέπει τώρα να δω έδώ πέρα, μετροστά σας αυτή τή μικρή βαλίτσα μου... Είλα μέσα διάφορα έγγραφα... Μπορεί, τήν ώρα που λέψατε από τό μπάρ, με τήν πρόφαση ότι φέλιε ν' αλλάξτε τουαλέττα, να κάνετε χαμμά έπίσκεψη στο δωμάτιό μου, από περίεργα...

Κι' ό Φράντς φόν Γκράουφεν άνοιξε νευρικά τή μικρή βαλίτσα του, τήν άδειασε γρήγορα, και έβγαλε από μιά θήκη τρείς σφραγισμένους φακέλλους.

— Λοιπόν ; ρώτησε ή Ντόρις Ρέντγουελ, ύστερ' από μιά άγρονόβη σιωπή. Βλέπετε πολύ καλά πως δέν έχάστε τίποτε. Με άποψιάστες άδύσως. Κι' άξίζει, με τήν αλήθεια, να σού φερθώ κ' ή ('Η συνέχεια εις τήν σελ. 1340)

